Arşivde Kadın ve Toplumsal Cinsiyet Dergisi-Mart 2025, Cilt: 2, Sayı: 3
Journal of Women and Gender in the Archives-March 2025, Volume 2, Issue 3

arşivde KADIN VE TOPLUMSAL CİNSİYET DERGİSİ
Journal of Women and Gender in the Archives

Uluslararası Kadın Koleksiyonlarının 75 Yılı: Miraslar, Başarılar, Engeller ve Yeni Ufuklar[1]

Seventy-Five Years of International Women's Collecting: Legacies, Successes, Obstacles, and New Directions

Rachel Miller, Danelle Moon, Anke Voss
Çeviren/ Translated by Öykü Tekten

"İlk dönem kadın arşivleri araştırmalarının tarihi, arşivcileri, eğitimcileri ve tarihçileri kadın tarihinin incelenmesini desteklemeye, dahası birincil kaynakları toplamaya odaklanarak bu çabanın yapı taşlarını bir araya getirmeye çağıran tarihçi Mary Ritter Beard da dahil olmak üzere kendini bu işe adamış birçok kişinin hikâyesidir."

Özet

Makalede bir araya getirilen üç sunum, kadın tarihinin belgelenmesine adanmış üç farklı kurumun kuruluş sürecini ve vizyonunu araştırıyor: New York'ta bulunan World Center for Women's Archives [Dünya Kadın Arşivleri Merkezi], Amsterdam'da bulunan International Archives of the Women's Movement [Uluslararası Kadın Hareketleri Arşivi, Aletta Institute for Women's History/ Aletta Kadın Tarihi Enstitüsü adıyla da bilinir] ve San Francisco'da bulunan International Museum of Women [Uluslararası Kadın Müzesi]. Konuşmacılar bu üç kurumun karşılaştığı engelleri ve önemli kurucuların kişiliklerini detaylı bir şekilde anlatıyorlar.

Abstract

These three papers investigate the establishment and trajectories of three institutions devoted to the documentation of women's history: the World Center for Women's Archives in New York, the International Archives of the Women's Movement (now known as the Aletta Institute for Women's History) in Amsterdam, and the International Museum of Women in San Francisco. The panelists detail the challenges faced by each institution and discuss the key founding personalities.

*Chicago, Illinois'da yapılan Amerikan Arşivcileri Topluluğu'nun 75. Yıl Toplantısı'nda 27 Ağustos 2011 tarihli, 506 sayılı oturum. Danelle Moon yönetimindeki bu oturumun konuşmacıları Rachel Miller, Anke Voss ve Danelle Moon'dur.

1. Bu yazı, Amerikan Arşivciler Derneği'nin (Society of American Archivists) izniyle çevrilmiş ve yayımlanmıştır, www.archivists.org. ©2011 Amerikan Arşivciler Derneği, İngilizce baskı. ©2025 Amerikan Arşivciler Derneği, Türkçe baskı. Rachel Miller; Danelle Moon; Anke Voss-Hubbard, "Seventy-Five Years of International Women's Collecting: Legacies, Successes, Obstacles, and New Directions," *The American Archivist*, Vol. 74 (2011/Supplement): 506: 1-20.

Giriş

Danelle Moon

İki arşiv ve bir müzenin geçmişine odaklanan bu inceleme, söz konusu projelerin tarihsel, ulusal, profesyonel ve kişisel ilişkiler bağlamlarında elde ettikleri başarıları ve karşılaştıkları engelleri açıklığa kavuşturuyor. Yazarlar aynı zamanda bu projelerin mirasları ve dijital ortama aktarılmalarının izlerini de sürüyor. 1935 ve 1936 yıllarında kadınlara oy hakkı verilmesini savunan ve New York merkezli World Center for Women's Archives'ın [Dünya Kadın Arşivleri Merkezi] ve Amsterdam merkezli Aletta Institute for Women's History'nin [Aletta Kadın Tarihi Enstitüsü] kurucuları olan aktivist ve tarihçilerin erken dönem kadın koleksiyonları üzerindeki etkisini değerlendireceğiz. Bugün kadın koleksiyonlarının dijital varlığını incelerken, aktivist ve yerel örgütleyiciler tarafından 1985 yılında Women's Heritage Museum [Kadın Mirası Müzesi] adıyla kurulan ve şu an dünyanın dört bir yanından kadınların yaşam deneyimlerinin yansıtıldığı sanal bir müze olarak işlev gören San Francisco merkezli International Museum of Women'a [Uluslararası Kadın Müzesi] odaklanacağız.

"Benim için dizine bir tekme at": 1930'larda Kadınların Oy Hakkı Savunucusu İki Hasım Aktivistin Uluslararası Kadın Arşivleri Projesi ve Bu Projenin 2010'lardaki Dijital İzleri[2]

Rachel Miller

1935 Eylül ayında kadınların oy hakkı savunucusu, Macar göçmen Rosika Schwimmer'ın Manhattan'daki evinde, tarihçi Mary Ritter Beard ve bir düzine kadar katılımcı, World Center for Women's Archives [Dünya Kadın Arşivleri Merkezi] adını verdikleri uluslararası arşiv projesini tasarlamak üzere bir araya gelmişti. Bu kadınlar, o sırada Amsterdam'da benzer bir girişimin daha meydana gelmekte olduğundan habersizdi. Üç ay sonra, Hollandalı aktivist Rosa Manus, tarihçi Johanna Naber ve ekonomist Willemijn Posthumus-van der Goot, International Archives of the Women's Movement'ı [IAV, Uluslararası Kadın Hareketleri Arşivi] hayata geçirmek üzere imza attılar.[3] IAV 1936 Aralık ayında, yeni kurulmuş olan International Institute for Social History [Uluslararası Sosyal Tarih Enstitüsü] bünyesinde açıldı. Başlangıçta öngörüldüğü gibi hayata geçirilmemiş olsa da, The World Center for Women's Archives [WCWA, Dünya Kadın Arşivleri Merkezi] kadın tarihi alanında ve kadın hareketlerine dair koleksiyonların edinilmesi bakımından bir öncüydü. Özel olarak bu iki arşiv projesinin arkasında, kadınlara oy hakkı verilmesi için mücadele veren aktivistleri ele alacağım. Ayrıca bu projelerin ortak yönlerini ve izledikleri farklı yolları inceleyeceğim.

1877'de seküler orta sınıf bir Yahudi ailenin çocuğu olarak Budapeşte'de dünyaya gelen Rosika Schwimmer, 1904'te Macaristan'da kadınlara oy hakkı verilmesini savunan ilk feminist örgütü kuran kişi olarak bilinir. Kadın hareketinin bu karizmatik sözcüsünün hitabet gücü ona "Pied Piper of Hungary" ["Macaristan'ı peşinden sürükleyen kadın"] lakabını kazandırdı.[4] Schwimmer, 1901 yılı içinde Hollanda'da kadınların oy hakkı savunucularından Aletta Jacobs'la mektuplaşmaya başladı. Schwimmer'in kadın hakları alanında uluslararası platforma çıkmasında, cesaretlendirici bir önder olan Jacobs'ın önemli bir katkısı oldu. Jacobs ile Schwimmer arasındaki yoğun kişisel ve entelektüel dostluk on dört yıl sürdü. Birinci Dünya Savaşı'nın başlamasıyla Jacobs ve Schwimmer, hitabet ve örgütleme becerilerini kadınların savaş karşıtı mücadelesine yönelttiler; sonraları Women's International League for Peace and Freedom [Barış ve Özgürlük için Uluslararası Kadınlar Birliği] adıyla tanınacak olan örgütte birlikte başkan yardımcılığı yaptılar. Kamuoyunu bilgilendirme konusunda görüş ayrılığı yaşamışlarsa da dostluklarına son noktayı koyan asıl olay, 1915'te mali işlerle ilgili tartışma oldu. Schwimmer, League adına Henry Ford'dan büyük bir maddi destek sözü almıştı. Ancak bu söz yerine getirilmedi ve League ciddi bir borç yükü altına girdi. Taktikler konusundaki görüş ayrılıkları ve mali çöküş, Jacobs'ın Schwimmer'a olan güveninin son kalıntılarını da yok etti. Hatta bu olayın ardından Jacobs, Schwimmer'ı Alman ajanı olduğundan şüphelendiği için takip etti. Sonraları Jacobs, Schwimmer'ın mali konularda beceriksizliğine ve ajan olduğuna dair söylentiler çıkararak uluslararası kadın hareketlerindeki imajını lekelemeye çalıştı. 1921 yılında Schwimmer Macar komünist hükümetinden kaçıp, 1948'deki vefatına dek yaşayacağı Chicago'ya siyasi sığınmacı olarak göç etti. Schwimmer, Birinci Dünya Savaşı sırasında patlak veren bu hadisenin izlerinden hiçbir zaman kurtulamadı.[5]

1881 yılında üst orta sınıf bir Yahudi ailenin çocuğu olarak Amsterdam'da dünyaya gelen Rosa Manus, ulus-

2. Rachel Miller'ın sunumunda kullandığı görseller için bkz. http://files.archivists.org/conference/chicago2011/506_Miller.ppt.
3. IAV, kurumun Hollanda dilindeki adının kısaltmasıdır, Internationaal Archief voor de Vrouwenbeweging. Daha fazla bilgi için bkz. Aletta Institute for Women's History, erişim 18 Aralık 2011, http://www.aletta.nu/aletta/nl.
4. Harold Josephson, *Biographical Dictionary of Modern Peace Leaders* (Westport, Conn.: Greenwood Press, 1985), 864.
5. Schwimmer'ın itibarının geçirdiği değişim hakkında ayrıntılı açıklama için bkz. Beth S. Wenger, "Radical Politics in a Reactionary Age: The Unmaking of Rosika Schwimmer, 1914–1930," *Journal of Women's History* 2, sy. 2 (1990): 66–99.

lararası kadın hareketine hiç umulmadık bir şekilde, 1908'de Amsterdam'da düzenlenen International Woman Suffrage Alliance [Uluslararası Kadınların Oy Hakkı Birliği] kongresinde katıldığı bir klog dansı performansı aracılığıyla dahil oldu. Carrie Chapman Catt gibi kişiliklerden etkilenerek kadınların oy hakkı hareketinin arka planında önemli görevler üstlendi ve örgüte maddi destekte bulundu. Aletta Jacobs, Manus'un hayatında da önemli bir yer edindi. Manus'un ailesini ziyareti sırasında vefat eden Jacobs, kişisel belgelerinin tümünü Manus'a bıraktı. Manus da, trajik bir şekilde, Naziler tarafından yakalanıp Ravensbrück'e nakledildikten sonra, 1943 yılında hayatını kaybetti.[6]

1904-1915 yılları arasında Rosika Schwimmer ve Rosa Manus, International Woman Suffrage Association bünyesinde işlevsel ama dostane bir ilişki kurdular. Ancak Jacobs'ın Schwimmer'la ters düşmesinden Manus da etkilendi. Schwimmer ve Manus arasındaki düşmanlık, kişisel belgelerinin konu başlıkları ve indekslerine sıçrayacak kadar belirgindi. Manus'un belgeleri arasında yer alan bir dosya şu başlığı taşıyordu: "Rosika Schwimmer'in Almanlar için çalıştığına, Henry Ford'u dolandırdığına ve Bolşevik olduğuna dair iddiaları içeren kayıt ve haberler."[7] New York Halk Kütüphanesi'nin Schwimmer-Lloyd koleksiyonunda yer alan katalog kartına Schwimmer'in kız kardeşi Francisca tarafından Manus hakkında şu biyografik not düşülmüştü: "Kadınların oy hakkı savunucusu. Pasifist. Meslektaş. Sonrasında düşman ve yalancı."[8] Schwimmer ise iş ve özel yazışmalarında sözünü sakınmadı. Schwimmer'e göre Manus, bir "yağ fıçısı,"[9] "zekâdan, eğitimden ve şahsiyetten yoksun … korkunç bir yaratık"tı.[10] Manus'la bir konferansta görüşeceğini bildiği yakın arkadaşı Lola Maverick Lloyd'a da şunu söylemişti: "Benim için Rosa Manus'un dizine bir tekme at."[11] Kişiler arasındaki çatışmaların kurumlarımızın tarihindeki etkisi çoğu zaman aklımıza gelmez, ancak Manus ile Schwimmer arasındaki keskin anlaşmazlık, bu iki kadının arşiv projelerinin gidişatını önemli ölçüde şekillendirdi.

1934 yılında, Schwimmer uluslararası Feminist-Pacifist Archive Center'ın [Feminist Pasifist Arşiv Merkezi] temellerini atıyor ve kadın hareketinde yer alan figürlerle müzakereler yapıyordu. Schwimmer'in tarih bilinci oldukça kuvvetliydi. Yüksek eğitim görmüş Amerikalı kadınların, kadın hareketindeki isimlerden bihaber olmaları onu çok şaşırtıyordu; sonraları arşiv fikrine bu durumun farkına varmasıyla ulaştığını anlatacaktı.[12] 1935 yılının Haziran ayında saygın tarihçi Mary Ritter Beard'a bu fikrini aktardı ve kendisinden projeye öncülük etmesini istedi. Erkek egemen tarih kayıtlarına kadınları dahil etme çabaları ve birbirine rakip kadın hakları grupları arasında kurduğu diplomatik ilişkileriyle bilinen Beard, bu projede etkin rol üstlenme teklifini kabul etti. Zaman içinde Beard, kadınların son yıllardaki siyasi ve sosyal reformcu rollerinin ötesine geçerek, arşivin sınırlarını kadınların tarihsel deneyimlerinin bütününü kapsayacak şekilde genişletti. Schwimmer'le birlikte projenin adını World Center for Women's Archives (WCWA) olarak değiştirmeye karar verdiler.[13] Schwimmer kötü ününün WCWA'nın itibarına zarar vereceğini düşündüğünden bu projeyle bağlantısının gayrı resmi kalmasını tercih etse de Avrupa'daki belgelerin toplanması ve iletişim konularında yardımcı olmak konusunda gönüllüydü. Yine de projeyle doğrudan ilişkisi kısa sürdü.

1936 yılının başlarında International Woman Suffrage Alliance'ın bülteninde International Archives of the Women's Movement'ın Amsterdam'da kurulduğu haberi çıktı. Bunun üzerine New York merkezli WCWA komitesi Schwimmer'dan bu haberi takip etmesini istedi.[14] Bu sırada Chicago'da bir hastanede diyabet tedavisi gören Schwimmer, Hollanda projesinin yer ve bütçe bakımından önerilen WCWA'ya kıyasla silik kaldığına inanmaktaydı. Derhal Beard ve diğer komite üyelerine telgraf çekerek Hollanda projesini dikkate almamalarını, nedenini çok yakında detaylı bir şekilde anlatacağını

6. Rosette Susanna Manus'un hayatı için bkz. Selma Leydesdorff, "Rosa Manus, 1881–1943," *Jewish Women: A Comprehensive Historical Encyclopedia* içinde (Brookline, Mass.: Jewish Women's Archive), Jewish Women's Archive, erişim 18 Aralık 2011, http://jwa.org/encyclopedia/article/manus-rosa. Felemenkçe bilgi için bkz. Wikipedia, s.v. "Rosa Manus," erişim 18 Aralık 2011, http://nl.wikipedia.org/wiki/Rosa_Manus.

7. Annette Mevis, Rosette Susanna Manus Arşivi Envanteri, Aletta, Institute for Women's History, Amsterdam, Hollanda. Hollanda dilindeki belge için bkz. http://www.aletta.nu/aletta/zoek/ead_popup.jsp?id=IIAV00000099&lang=1&zoek=manuspapersinventory, erişim 8 Şubat 2012.

8. Franciska Schwimmer, "Manus, Rosa," Schwimmer-Lloyd Collection's Comprehensive Index of Individual Correspondents/Annotated Index of 'ABC' or Biographical Files, Manuscripts and Archives Division, The New York Public Library (NYPL).

9. Rosika Schwimmer'ın Lola Maverick Lloyd'a mektubu, 13 Ekim 1936, Kutu 18, Lola Maverick Lloyd Arşivi, Manuscripts and Archives Division, NYPL.

10. Rosika Schwimmer'ın Wilhelmine van Wulfften Palthe'e mektubu, 23 Mart 1936, WCWA Mikrofilm Makarası 118, Rosika Schwimmer Arşivi, NYPL. Ayrıca bkz. Mineke Bosch and Annemarie Kloosterman, eds., *Politics and Friendship: Letters for the International Woman Suffrage Association, 1902–1942* (Columbus: Ohio State University Press, 1990), 235–37.

11. Rosika Schwimmer'ın Lola Maverick Lloyd'a mektubu, 25 Ağustos 1936, Kutu 18, Lola Maverick Lloyd Arşivi, NYPL.

12. Toplantı tutanakları, 10 Eylül 1935, WCWA Mikrofilm Makarası 118, Rosika Schwimmer Arşivi, NYPL.

13. WCWA kuruluş tarihçesi için bkz. Anke Voss-Hubbard, " 'No Documents—No History': Mary Ritter Beard and the Early History of Women's Archives," *American Archivist* 58 (1995), 16–30; Anne Kimbell Relph, "The World Center for Women's Archives, 1935–1940," *Signs* 4, sy. 3 (1979): 597–603.

14. "The Netherlands," *International Women's News* 30 (Şubat 1936): 37–38.

bildirdi. Ancak Beard, Amsterdam'ın Avrupa'daki materyalleri toplaması ve barındırması fikrini değerlendirmeye başlamıştı; bu sayede New York'taki WCWA'nın yükünün hafifleyeceğini düşünüyordu. Bu haber komiteyi öyle heyecanlandırdı ki Schwimmer'ın cevabını beklemeden Manus'la iletişime geçtiler.[15] Bunu duyan Schwimmer ise 1936 Mart ayında istifa etti.[16]

Schwimmer'in istifasının nedenlerinden biri, Avrupa'daki koleksiyon toplama irtibat rolünü kaybetme kaygısıydı. Bu kadar ani ve ciddi bir hamle yapması Avrupa'daki arşivlerin kontrolünü ne kadar çok istediğinin bir göstergesiydi. Avrupa kadın hareketleri arenasında kaybettiği yere yeniden kavuşmak, itibarını geri kazanmak ve mücadele ettiği suçlamalar karşısında haklılığını belgelerle kanıtlamak istiyordu. Bu sebeplerle Avrupa belgelerinden oluşan koleksiyonu Rosa Manus'a devretmek Schwimmer açısından kabul edilemez bir olasılıktı.

Schwimmer'in istifasının bir başka nedeni de, Manus'un New York arşiv projesini basından ve durumdan haberi olan kişilerden duyup bu fikri çaldığına kanaat getirmesiydi. Bu fikir hırsızlığı şüphesi Schwimmer'ın içinde yıllarca kalacaktı.[17] Ancak Schwimmer, Manus'un Aletta Jacobs'ın 1929 yılındaki ölümüyle belgelerini devraldıktan hemen sonra bir kadın arşivi kurmayı düşünmeye başladığından habersizdi. Manus, Jacobs'ın ölümünden kısa bir süre sonra bu fikrini Jane Addams ve Cary Chapman Catt'in sekreteriyle paylaşmıştı.[18] İlginç bir şekilde Addams ve Catt, birkaç yıl sonra Schwimmer kendilerine kadın arşivinden bahsettiğinde, Manus'un da aynı amacı güttüğünü söylememişlerdi.

Schwimmer'i daha görmeden öfkelendiren iki arşiv arasındaki ilk yazışma, esasen birbirlerinin varlığını kabul etmekten, faaliyetleri hakkında birbirlerini bilgilendirme niyetini ifade etmekten ve iş birliği olasılığına dair bir imadan ibaretti.[19] Ancak Schwimmer'in IAV'a olan aşırı tepkisinden ve onu yok saymasından etkilenen WCWA komitesi, bu ilk temastan sonra IAV'dan uzak duruyormuş gibi görünüyordu. İçten içe, iki arşiv arasında bir rekabet, koleksiyon kapsamının örtüşmesinden kaynaklanan bir hoşnutsuzluk meydana geldi. IAV saymanı 1936 Aralık ayında yolladığı cüretkâr mektubunda şöyle diyordu: "Yeni organizasyonunuzun adını Dünya Merkezi değil, Amerika Merkezi olarak belirlemenizi rica ederiz; çünkü bizimki hem ilk hem de uluslararası nitelikte kurulmuştur."[20] Bu mektuptan kısa süre sonra aynı sayman New York'ta WCWA komitesiyle buluştu. Amsterdam'a döndüğünde "birtakım üyeler olsa da ortada bir Merkez olmadığını görünce içim rahatladı" diyerek rapor verdi.[21] Araştırmalarım sırasında bu iki arşiv arasında dikkate değer bir işbirliği görüşmesine henüz rastlamadım ki bu her ikisi için de verimli bir ortaklık olabilirdi."

Her iki projenin de kuruluş ve gelişme dönemleri ile misyonları arasında ilginç benzerlikler vardı. Hem Schwimmer hem de Manus, belgelerin toplanmasına (sağlanmasına) ve korunmasına odaklanmıştı. Bu aşamada, Schwimmer tarafında Beard, Manus tarafında Johanna Naber olmak üzere tarihçiler devreye girerek arşiv merkezi kavramını, eğitimi de kapsayacak şekilde genişletmişti. Beard ve Naber arşivlerin bir depo olmaktan öte, arşivin etkin kullanıldığı eğitim ve kültür enstitüleri olmasına çabalamıştı.[22] Schwimmer da, Manus da projelerinin uluslararası nitelikte olmasında ve temsil edilmesinde ısrar etmişti. IAV "Rosa Manus'un vefatı, enstitünün uluslararası yöneliminin uzunca bir süre sekteye uğraması anlamına gelir." diyordu.[23] Schwimmer'ın istifası, Beard birkaç yıl sonra dünyanın çeşitli yerlerinden materyal toplamaya başlayana dek, WCWA'nın uluslararası misyonunu durakladı. İki arşivin de Eleanor Roosevelt gibi saygın destekçileri vardı.

Hiçbir döneminde tam olarak yürürlük kazanamamış olan WCWA, 1940 yılında kapandı ancak ardında büyük

15. Mary Ritter Beard'ın Lola Maverick Lloyd'a mektubu, 22 Şubat 1936, WCWA Mikrofilm Makarası 118, Rosika Schwimmer Arşivi, NYPL.
16. Rosika Schwimmer'ın Mary Ritter Beard'a mektubu, 26 Mart 1936, World Center for Women's Archives Mikrofilm Makarası 118. Rosika Schwimmer Arşivi, NYPL; Toplantı tutanakları "Confidential discussion for the reasons of Madam Schwimmer's resignation..." 1 Mayıs 1936, WCWA Mikrofilm Makarası 118, Rosika Schwimmer Arşivi, NYPL.
17. Schwimmer'dan Lloyd'a, 13 Ekim 1936; Schwimmer'in Mary Ritter Beard'a mektubu, 15 Nisan 1938, WCWA Mikrofilm Makarası 118, Rosika Schwimmer Arşivi, NYPL.
18. Rosa Manus'un Jane Addams'a mektubu, 29 Temmuz 1930, Rosette Susanna Manus Arşivi, Aletta, Francisca de Haan'da alıntılandığı şekliyle, "Getting to the Source: A 'Truly International' Archive for the Women's Movement (IAV, now IIAV): From Its Foundation in Amsterdam in 1935 to the Return of Its Looted Archives in 2003," *Journal of Women's History* 15, sy. 4 (2004): 151; Manus'un Clara Hyde'a mektubu, 20 Mayıs 1930, Rosette Susanna Manus Arşivi, Aletta, de Haan'da alıntılandığı haliyle, 166.
19. Ruth Savord'un Rosa Manus'a mektubu, 27 Şubat 1936, no. 19, IAV Records, Aletta; Rosa Manus, Ruth Savord'a mektubu, 11 Mart 1936, no. 23, IAV Records, Aletta; Inez Haynes Irwin, Rosika Schwimmer'a mektubu, 2 Nisan 1936, WCWA Mikrofilm Makarası 118, Rosika Schwimmer Arşivi, NYPL.
20. Charlotte Matthes'un Mina Bruere'a mektubu, 4 Aralık 1936, no. 23, IAV Records, Aletta.
21. De Haan, "Getting to the Source," 167, IAV toplantı notlarından alıntı, 5 Şubat 1937, no. 1, IAV Records, Aletta. Rekabete dair daha fazla örnek için bkz. Edith Wynner'ın Rosika Schwimmer'a mektubu, 26 Şubat 1936, WCWA Mikrofilm Makarası 118, Rosika Schwimmer Arşivi, NYPL; Rosa Manus'un Bertha Lutz'a mektubu, 24 Mart 1938, no. 22, IAV Records, Aletta.
22. De Haan, "Getting to the Source," 151.
23. De Haan, "Getting to the Source," 159.

çaplı bir etki bırakmıştı.[24] WCWA hakkındaki kamusal tanıtımlar, akademik kuruluşları kadın koleksiyonlarını bünyelerine katmaya yöneltti. Bağışçıların WCWA'ya devretme sözü verdiği materyallere çeşitli Amerikan üniversiteleri ev sahipliği yaptı. WCWA koleksiyonunun en önemli üç uzantısı Smith College'da bulunan Sophia Smith Koleksiyonu,[25] Harvard Üniversitesi'nde bulunan Schlesinger Kütüphanesi[26] ve New York Halk Kütüphanesi'nde (NYPL) bulunan Schwimmer-Lloyd Koleksiyonu'dur.[27] Konuşmamda bu son koleksiyondan bahsedeceğim. Meslektaşım Anke Voss ise ilk ikisini inceleyecek.

WCWA'nın dağılmasının ardından Schwimmer'ın, Lola Maverick Lloyd, diğer meslektaşları ve aile üyelerinin kişisel belgelerini NYPL'ye devretmesiyle Schwimmer-Lloyd Koleksiyonu ortaya çıktı. Yaklaşık yarım kilometre uzunluğunda olan koleksiyon 1974 yılında ziyarete açıldı. Bu koleksiyon, NYPL'nin feminist materyallerini barındıran en geniş koleksiyonu olup, Manuscripts and Archives Division'ın [El Yazmaları ve Arşivler Bölümü] en geniş koleksiyonlarından biridir. Çevrimiçi koleksiyonda ise on sekiz farklı arama kılavuzu bulunuyor. Dijital ortama aktarılan 752 fotoğrafa NYPL Dijital Galeri'den erişilebiliyor.[28]

IAV, İkinci Dünya Savaşı sırasında ciddi engellerle karşılaştı. 1940 Haziran ayında Naziler, el koydukları IAV arşivini Reich Security Main Office'e [Reich Güvenlik Merkezi] taşıdılar.[29] Koleksiyonun Manus'a ait olan ve bazı Jacobs belgelerini de kapsayan bir parçasını Sovyetler aldı; bu belgeler Moscow Special Archives'a [Moskova Özel Arşivi] dahil edildi. Ancak 2003 yılında, zorlu bir uzlaşma sürecinin ardından bu materyaller Amsterdam'a iade edildi. IAV, 1947 yılında yeniden açıldı fakat genişleyip zenginleşmesi ikinci dalga feminizmin yaşandığı 1970'lerde gerçekleşti.[30] İki yıl önce [2009] enstitü yeniden Aletta, Institute for Women's History [Aletta, Kadın Tarihi Enstitüsü] adını aldı. Aletta, bir kilometreyi aşan bir alanda kadın özel arşivleri ve örgütleriyle ilgili belgelerin muhafaza edildiği bir veri merkezi ve arşiv deposu işlevi görüyor. Twitter hesabı oldukça aktif olan Aletta, çevrimiçi kadın thesaurusunu (kadın konulu kavramlar dizini) geliştirdi, dijital ortama aktarılan görsel materyalleri erişime sundu.[31] Geçtiğimiz Aralık ayında, 75. yılını kutlayan enstitü, bir Aletta Jacobs portresinin sergilendiği yeni bir mekâna taşınacak.

Sözlerimi Schwimmer'in WCWA'sı ile Manus'un IAV'si arasındaki son bir benzerliğe işaret ederek bitirmek isterim: Aletta Jacobs'ın kişisel belgeleri her ikisinin de odak noktası olmuştu. Schwimmer, Jacobs'ın önemini hem kendi kayıtlarında hem de genel tarihsel kayıtlarda korumak konusunda kesin bir kararlılık göstermişti. Schwimmer'in kişisel belgelerindeki ilk yazışmalar arasında Jacobs'ın ona gönderdiği mektuplar yer alıyordu. Yazışmaların yarısının korunamadığı düşünülecek olursa bu iki kadın arasındaki samimi dostluğun boyutlarını tam olarak bilmemiz mümkün değil —Schwimmer'den habersiz ve çelişkili bir biçimde, Jacobs kendi belgelerinde Schwimmer'le ilgili tüm kayıtları yok etmişti.[32] Buna karşın Schwimmer, Jacobs'ın belgelerini ve kitaplarını WCWA'da muhafaza etmeyi misyon edinmiş ve medyaya, WCWA komitesine ve arkadaşlarına yaptığı açıklamalarda bu kütüphaneyi, arşiv projesinin koruyup erişime açacağı birikime örnek olarak göstermişti.[33] IAV tarafında ise, Rosa Manus'u arşiv fikrine yönelten tabii ki Jacobs'ın belgelerinin arşive kazandırılması olmuştu. IAV'ın açılışında

24. Daha ayrıntılı inceleme için bkz. Voss-Hubbard, " 'No Documents—No History' "; Julie des Jardins, *Women and the Historical Enterprise in America: Gender, Race, and the Politics of Memory, 1880–1945* (Chapel Hill: University of North Carolina Press, 2003); ve Barbara Turoff, *Mary Ritter Beard as Force in History* (Dayton, Ohio: Wright State University Press, 1979), 51–69.

25. Bkz. Smith College Libraries, Sophia Smith Collection (SSC), "Welcome," erişim 1 Ocak 2012, http://www.smith.edu/libraries/libs/ssc/index.html.

26. Bkz. Radcliffe Institute for Advanced Study, Harvard University, "Schlesinger Library," erişim 1 Ocak 2012, http://www.radcliffe.edu/schlesinger_library.aspx.

27. Bkz. New York Public Library, "Schwimmer-Lloyd Collection, 1852–1980," erişim 1 Ocak 2012, http://www.nypl.org/archives/1871.

28. Arama araçlarının sayısı Melanie Yolles tarafından yollanan 23 August 2011 tarihli e-postayla yazara bildirilmişti; fotoğraf sayısı 21 Ağustos 2011 tarihinde teyit edildi: NYPL Digital Gallery, "Schwimmer-Lloyd Collection," http://digitalgallery.nypl.org/nypldigital/dgkeysearchresult.cfm?keyword=schwimmerlloyd+collection.

29. De Haan, "Getting to the Source," 157.

30. IAV ve zaman içindeki dönüşümü hakkında ayrıntılı bilgi için bkz. de Haan, "Getting to the Source"; Bosch and Kloosterman, *Politics and Friendship*; Mineke Bosch, "A Woman's Life in a Soapbox: The Collection of Personal Documents in the Internationaal Archief voor de Vrouwenbeweging in Amsterdam," *History Workshop: A Journal of Socialist and Feminist Historians*, sy. 24 (1987); Claire Posthumus, "The International Information Center and Archives of the Women's Movement," *Collection Management* 15, sy. 1-2 (1992): 93–96; Annette Mevis, "The Archives Acquisition Policy of the IIAV, 1935-1994," *Women, Information and the Future: Collecting and Sharing Resources Worldwide* içinde, ed. Eva Steiner Moseley (Fort Atkinson, Wis.: Highsmith Press, 1995), 131–35.

31. Twitter hesabı http://twitter.com/#!/AlettaNieuws; Aletta websitesi, erişim 1 Ocak 2012, http://www.aletta.nu/.

32. Bosch and Kloosterman, *Politics and Friendship*, xii.

33. Schwimmer'ın Jacobs'un belgeleriyle ilgili çalışmaları için bkz. Schwimmer'in notları, 25 Aralık 1935, ve Schwimmer'in Palthe'ye mektubu, 23 Mart 1936, WCWA Mikrofilm Makarası 118, Rosika Schwimmer Arşivi, NYPL; Schwimmer'in Lloyd'a mektubu, 25 Ağustos 1936, Kutu 18, Lola Maverick Lloyd Arşivi, NYPL. Schwimmer'in Jacobs'ın belgeleri ve kütüphanesine yaptığı atıflar için bkz. "Sketch of a Plan for Organizing an International Feminist-Pacifist Archive," 4 Ağustos 1935; "A Feminist-Pacifist Archive Center," 18 Eylül 1935; "Rosika Schwimmer's Speech at the Meeting for a World Center for Women's Archives," 17 Ekim 1935; Rosika Schwimmer'in Bess Furman'a mektubu, 17 Şubat 1936, WCWA Mikrofilm Makarası 118, Rosika Schwimmer Arşivi, NYPL.

sergilenen Aletta Jacobs'un portresi, etkinlik boyunca "bir şeref konuğu olarak yer almıştı."[34] Nasıl ki adı enstitünün önünde yankılanıyor, portesi duvarında boy gösteriyorsa, Jacobs'ın ruhu da geçmişteki bir ana figür, bir otorite ve tanık olarak etkinliği izlemişti. Jacques Derrida'nın "matri-arşiv" ve "patri-arşiv" olarak (Derrida bu ikinci sözcükle, Sigmund Freud'un psikanalize dair belgelerinin ve kütüphanesinin otoriter özelliğini tanımlıyor) cinsiyetlendirdiği terimlerle ele alacak olursak, Jacobs'ın belgeleri, Schwimmer ve Manus'un uluslararası kadın hareketleri matri-arşivinin sembolik bir otorite merkezi olmuştur; ki bu hareketler de kadın tarihi alanının matri-arşivi sayılır.[35]

Kadın Tarihini Kurtarmak: Kadın Arşivleri ve Belgelerinin Erken Dönem Gelişimindeki Girişimler ve Zorluklar

Anke Voss

Beni arşivlere; bana büyük bir amaç ve tatmin duygusu veren mesleğime yönelten bir konuyu yeniden ele alma fırsatını bulmak bir onurdur. "No Documents —No History" [Belge Yoksa Tarih de Yok], 1990'ların başında Albany'deki New York Eyalet Üniversitesi'nde (SUNY) öğrenciyken yazdığım ve daha sonra SAA'nın Theodore Calvin Pease Ödülü'nü kazanan ve *American Archivist* [Amerikan Arşivci] dergisinde basılan bir makalenin başlığıydı.[36] Bu slogan, hem kadın tarihini hem de çevremdeki mahallelerin, ailelerin ve toplulukların marjinalleşmiş tarih katmanlarını göz önünde bulundurduğumda bana hâlâ ilham vermeye devam ediyor. Kendi camiamla işbirliği içinde kaynak toplamak ve daha da önemlisi onların tarihlerinin öğretilen ya da yazılı tarihe dahil edildiğinden emin olmak için attığım adımlarda da bana esin kaynağı oluyor.

İlk dönem kadın arşivleri araştırmalarının tarihi, arşivcileri, eğitimcileri ve tarihçileri kadın tarihinin incelenmesini desteklemeye, dahası birincil kaynakları toplamaya odaklanarak bu çabanın yapı taşlarını bir araya getirmeye çağıran tarihçi Mary Ritter Beard da dahil olmak üzere kendini bu işe adamış birçok kişinin hikâyesidir.[37] Tıpkı tarihçi J. Franklin Jameson'un federal kayıtların korunması ve National Archives'ın [Ulusal Arşivler] kurulmasındaki önemi fark etmesi gibi, Beard da geçmişi, özellikle de kadın tarihini incelemek için birincil kaynakların önemini idrak etmişti.[38] Beard, kadınların tarih yazmakta ve toplumun değerlerini tanımlamakta her zaman erkeklerle eş düzeyde olduklarına inanıyordu. Yirminci yüzyılın başlarında gelişen ve kadınların tarih boyunca boyunduruk altında olduğunu savunan feminist düşünceye şiddetle karşı çıktı. Beard'a göre, kadınların tarihe katkıları göz ardı edilmişti ve arşiv üzerine çalışan araştırmacılar ve öğrenciler tarafından keşfedilmesi gerekiyordu. Kendini, kadın tarihi aracılığıyla kadınlara geçmişlerini öğretmeye, geleneksel tarihi fikir birliğine meydan okumaya ya da bunu genişletmeye adadı.[39]

Kadın kaynakları ve muhtevasındaki kadınları keşfetmeye yönelik metodolojiler hakkında bir derleme üzerine yaptığı son incelemede, Iowa Üniversitesi'ndeki Iowa Kadın Arşivleri'nin küratörü Kären Mason, Schlesinger Kütüphanesi, Sophia Smith Koleksiyonu ve Iowa Kadın Arşivleri gibi kadın arşivlerinin, diğer birçok fiziksel ve dijital arşivin yanı sıra, kadın hikâyelerinin toplanması ve ortaya çıkarılmasında büyük adımlar attığını ve atmaya devam ettiğini belirtiyor.[40] 1960 ve 1970'lerde ortaya çıkan yeni kadın hareketiyle birlikte, bu kütüphanelerin koleksiyonları, feminist aktivistlerin kadın tarihinin önemine ışık tutması ve kendi belge ve yayınlarını yaratmasıyla çok hızlı bir şekilde büyüdü. Koleksiyonlardaki bu artış, ilk olarak ABD ve İngiltere'deki sosyal tarih çalışmalarının "altın çağı" sırasında, ikinci dalga feminist tarihçilerin öncülük ettiği kadın tarihi çalışmalarının büyümesine de olanak verdi.[41]

Beard'ın 1935'teki birincil kaynak materyallerin korunması ve incelenmesi için bir merkez kurma vizyonu, öngördüğü şekilde gerçekleşmemiş olsa da, çok daha fazlasının başarıldığına inanıyorum. Schlesinger ve Sophia

34. "International Archief voor de Vrouwenbeweging, Amsterdam," *International Women's News* 31 (Şubat 1937): 35–36.
35. Jacques Derrida, *Archive Fever: A Freudian Impression*, çev. Eric Prenowitz (Chicago: University of Chicago Press, 1996), 4, 36.
36. Anke Voss-Hubbard, " 'No Documents—No History': Mary Ritter Beard and the Early History of Women's Archives," *American Archivist* 58 (1995): 16–30.
37. Mary Ritter Beard, "The Historical Approach to Learning About Women" (konuşma, Radcliffe College, 22 Mayıs 1944), Mary Ritter Beard Arşivi (A-9), Schlesinger Library, Radcliffe Institute for Advanced Studies, Harvard University; Nancy F. Cott, ed., *A Woman Making History: Mary Ritter Beard through Her Letters* (New Haven: Yale University Press, 1991), 21.
38. Donald R. McCoy, "The Struggle to Establish a National Archives in the United States," *Guardian of Heritage: Essays on the History of the National Archives* içinde, ed. Timothy Walch (Washington, D.C.: National Archives and Records Administration, 1985), 15.
39. "Woman—the Pioneer" (Columbia Broadcasting Systems ve the Women's National Radio Committee tarafından düzenlenen radyo programı, 1939), *Mary Ritter Beard: A Source Book* içinde, ed. Ann J. Lane (New York: Schocken Books, 1977), 193; Mary Beard, Introduction, *America through Women's Eyes* (New York: Macmillan, 1933), 5; ve Beard, *Woman as Force in History* (New York: Macmillan, 1946).
40. Kären Mason, *Contesting Archives: Finding Women in Sources*, ed. Nupur Chaudhuri, Sherry J. Katz, and Mary Elizabeth Perry (Urbana: University of Illinois Press, 2010) kitap incelemesi; *American Archivist* 74 (2011): 352.
41. Örneğin, bkz. Gerda Lerner, "New Approaches to the Study of Women in American History," *Journal of Social History* 3 (Güz 1969): 53–62; "Placing Women in History: Definitions and Challenges," *Feminist Studies* 3 (Güz 1975): 5–14; Carroll Smith-Rosenberg, "The New Woman and the New History," *Feminist Studies* 3 (Güz 1975): 185–98.

Smith gibi merkezler ve ayrıca diğer yerlerdeki arşivler, kadınların ve marjinalleştirilmiş öteki grupların kayıp ya da gizli seslerini bir araya getirmek, gün yüzüne çıkarmak ve erişilebilir kılmak adına övgüye değer çabalar sarf ediyorlar. Arşivcilerin ve destekçilerinin sadece son yüzyılda başardıkları işten Beard'ın gurur duyacağına inanıyorum.

Yirminci yüzyılın ortalarında, Smith Koleji'ndeki Sophia Smith Koleksiyonu (SSC) ilk direktörü Margaret Storrs Grierson'un teşvikleriyle, kadın yazarların eserlerinden oluşan bir koleksiyon olmaktan, hızla kadınların yaşamları ve faaliyetlerini belgeleyen kaynakları içeren tarihi bir araştırma koleksiyonuna dönüştü.[42] Bugün SSC, doğum kontrolü ve üreme hakları, oy hakkı, meslekler (özellikle gazetecilik ve sosyal hizmet) ve çağdaş kadın hareketi de dahil olmak üzere ağırlık verdiği birçok alanda uluslararası kabul görmüş zengin bir arşiv kurumudur. Kadın tarihi araştırmaları için üç kilometreyi aşkın uzunlukta el yazması, arşiv, fotoğraf, süreli yayın ve diğer birincil kaynakları içerir.[43]

Mevcut direktör Sherrill Redmon, SSC'nin son on yılda dezavantajlı toplumları, işçi sınıfına ya da halk hareketine dahil aktivist kadınları, dini ve siyasi radikalleri ve örgütlerini, lezbiyen, biseksüel ve hayırsever işlerle uğraşan kadınları belgelemede kaydettiği ilerlemeden özellikle kıvanç duymaktadır. Redmon'a göre, bu koleksiyonlar bilim insanları ve diğer araştırmacılara Amerikan kadın tarihini ve elbette genel olarak tarihi değiştirmek üzere yardımcı olacaktır. Ford Vakfı'nın 1 milyon doları aşan desteğiyle SSC, yaşamın her alanından kadın deneyimini kapsayacak ve tarihi kayıtların daha eksiksiz olmasını sağlayacak materyalleri toplamayı amaçladı.[44]

Kadın tarihinin en zengin bilgi kaynaklarından biri olan Harvard Üniversitesi Radcliffe College'daki Arthur ve Elizabeth Schlesinger Library on the History of Women in America'nın [Arthur ve Elizabeth Schlesinger Amerika'daki Kadın Tarihi Kütüphanesi] kuruluş aşamaları da 1940'ların ortalarıdır. Bu kütüphanenin kaynak zenginliği, on dokuzuncu yüzyılın başlarından günümüze kadar Amerika Birleşik Devletleri'nin yanı sıra yurtdışındaki çok çeşitli kadın faaliyetlerini de gözler önüne seriyor. Kütüphanede 2.500'den fazla benzersiz el yazısı koleksiyon ve 80.000'den fazla yayımlanmış materyal bulunuyor. Oy hakkı, kadın hakları ve sosyal reform konuları özellikle iyi temsil ediliyor.[45]

Beard, 1935'te Macar asıllı pasifist Rosika Schwimmer'le birlikte World Center for Women's Archives'ın [Dünya Kadın Arşivleri Merkezi] hazırlıklarına başladıklarında böyle muhteşem sonuçları sadece hayal edebilirdi.[46] Bir önceki makalede ayrıntılı olarak belirtildiği gibi, Schwimmer'in hâlâ planlama sürecinin bir parçası olduğu kısa dönemde, proje feminist-pasifist bir odak noktasından kadın çalışmaları için ortak bir arşiv ve eğitim merkezi vizyonuna doğru giderek genişleyen küresel bir noktaya taşındı.[47] WCWA'nın vizyonu ilgi görüp genişledikçe, Schwimmer'ın bu merkezi kurma fikrini sunduğu Carrie Chapman Catt ve Jane Adams da dahil olmak üzere birçok kadın bu projeye destek sözü verdi.

Rachel Miller'ın önceki makalesinde ayrıntılı olarak açıkladığı gibi, Schwimmer'ın WCWA projesinden çekilmesinin ardından, organizasyonun yönetim kurulundaki bazı üyeleri New York Halk Kütüphanesi ve Library of Congress'le [Kongre Kütüphanesi, LOC] işbirliği yapmayı düşündü. Ancak Beard, bu tür bir işbirliğinin sadece "kadınları tekrar kayıt dışı bırakmak" için hizmet edeceği ve kadınların erkekler kadar önemli olduğunu resmen tanımak için ayrı bir kadın arşivine ihtiyaç duyulduğu görüşündeydi.[48] WCWA projesi daha da ivme kazandı ve Eleanor Roosevelt, Frances Perkins, Alice Paul, Fannie Hurst ve Georgia O'Keefe'in onayıyla, 1937'de New York'taki Biltmore Hotel'inde "Belge Yoksa Tarih de Yok" sloganıyla başlatıldı. Beard, kaynak materyallerin sistematik olarak toplanması ve kadınların tarihin ortak yapıcıları olarak tanınmasını nihayet bu projeyle garanti edebilecekti.[49]

İlk zamanlardaki başarısına rağmen, başta ırk konuları olmak üzere, projenin önderleri arasındaki anlaşmazlık ve mali destek eksikliği WCWA'nın hedeflerine ulaşmasına engel oldu. National Council of Negro Women'ın [Ulusal Siyah Kadınlar Konseyi] kurucusu ve başkanı Mary McLeod Bethune, kısa bir süreliğine Beard ve WCWA'yla işbirliği yaparak Afrikalı Amerikalı kadın tarihini tanıtmayı taahhüt etti. Ancak çok geçmeden Afrikalı Amerikalı kadınlar, WCWA liderliğinin onların

42. Margaret Grierson'dan William Beard'a elle yazılan not, 1959, SSC Bağışçı Dosyaları, Smith College Arşivleri; Mary Beard'dan Herbert Davis'e mektup, 5 Ağustos 1941, Rektörlük Kayıtları, Smith College Arşivleri.

43. Smith College Libraries, Sophia Smith Collection, "About the SSC," erişim 15 Eylül 2011, http://www.smith.edu/libraries/libs/ssc/about.html.

44. Sherrill Redmon, yazara email, 16 Ağustos 2011.

45. Radcliffe, Schlesinger Library, erişim 15 Eylül 2011, http://www.radcliffe.edu/schlesinger_library.aspx.

46. Relph, "The World Center for Women's Archives," 601, 599.

47. Mary Beard'ın Rosika Schwimmer'a mektubu, 14 Şubat 1936, Cott'dan alıntı, *A Woman Making History*, 148; Mary Beard'ın Sue Bailey Thurman'a mektubu, 25 Mart 1940, Cott'dan alıntı, *A Woman Making History*, 198; Mary Beard'ın Rosika Schwimmer'a mektubu, 12 Mayıs 1936, Cott'dan alıntı, *A Woman Making History*, 151; Cott, *A Woman Making History*, 145.

48. Beard'dan Thurman'a, 25 Mart 1940, Cott'dan alıntı, *A Woman Making History*, 198.

49. World Center for Women's Archives broşürü, International Organization Records, Sophia Smith Collection, Smith College.

çalışmaları ya da katılımlarına sadece göstermelik bir destek verdiklerini belirtip daha uzun süreli bir işbirliğini reddettiler.[50]

WCWA liderleri arasındaki dayanışma eksikliği ve devam eden mali sıkıntılar Beard'ın 1940'ta hüsran içinde istifa etmesiyle sonuçlandı.[51] Merkezin kapanmasına rağmen, sadece beş yıl içinde yürüttüğü çalışmalar; kadınların belgelerini bağışlama taahhüdünde bulunmasını, çeşitli arşivlerde tarihsel açıdan değerli kayıtların tespit edilmesini ve Kongre Kütüphanesi (LOC) ile Ulusal Arşivler'de sergilerin tanıtılmasını sağladı. WCWA, kadınlarla ilgili kaynakların bibliyografyalarını derlemiş ve kadınlar hakkında bilgi sağlayan bir merkez olarak hizmet vermişti. Beard ve WCWA'nın çabaları, ayrıca Smith College, Radcliffe College, Syracuse Üniversitesi ve hatta New Jersey Historical Society [New Jersey Tarih Topluluğu] gibi kurumlarda kadınlar üzerine kaynak materyaller toplama çalışmalarının tohumlarını attı.[52] Beard gerçekten de kaynak toplama politikalarını etkilemeye çalıştığı birkaç arşiv kurumuna ve yüksek öğrenim kurumuna ulaşmayı başarmıştı.[53] Merkez kapılarını kapattığında, Beard kendi belgelerinden geriye kalan az sayıdaki materyal de dahil olmak üzere, WCWA'nın topladığı kaynak materyalleri birkaç yüksek öğrenim kurumuna ulaştırmaktan sorumluydu —Paradoksal bir şekilde Beard, kendi belgelerinin herhangi bir değeri olmadığı düşüncesiyle çok azını muhafaza etti. Bu özünde, Beard'ın WCWA'yı koruma ve eğitim merkezi olarak gördüğü ikili vizyonunu nihayet gerçekleştirebilecek, bilhassa Radcliffe ve Smith gibi yerlerde kadın arşivlerinin korunmasına yönelik bir ilgiyi teşvik etti.

1940'ların ortalarında Beard, yakın zamanda kurulan Women's Rights Collection'ı (Kadın Hakları Koleksiyonu) genişletmek için Radcliffe College yönetimine ulaştı. Ancak Radcliffe'in Beard'ın öngördüğü şekilde bu planı gerçekleştirmemesi onda büyük bir hayal kırıklığı yarattı.[54] Beard Radcliffe'le devam ettiği görüşmelerden umduğu sonucu elde edemeyeceği düşüncesiyle daha sonra Smith College'la iletişime geçti. Üniversite arşivcisi Margaret Grierson'ın Beard'ın vizyonunu benimsemesi üzerine, karşılıklı duydukları büyük saygı çerçevesinde birbirlerine kadın tarihini tanıtma ve bir kadın arşivi kurma sözü verdiler.[55]

Beard, üniversitenin dekanı Herbert Davis'in the Friends of the Smith College Library [Smith College Kütüphanesi Dostları] bünyesinde özel bir proje olarak tanıttığı Smith'deki yeni kadın arşivlerine, WCWA genel merkezinden kaynak materyaller göndermeye başladı.[56] Ancak kısa sürede Davis ve Margaret Grierson'ın tam olarak aynı vizyonu paylaşmadığı anlaşıldı. Herbert Davis edebi bir koleksiyonu tercih ederken, Grierson Beard'ın terk edilen WCWA projesine dair vizyonunu, yani bilim insanlarının kadınların hayatlarını inceleyerek tarihi yeniden şekillendirmelerini sağlayacak vizyonu içeren bir koleksiyon kurmayı savunmaktaydı.[57]

Koleksiyon, kadın yazarların eserlerinden oluşan edebi bir koleksiyon olarak şekillenmeye başlarken, Sophia Smith'in 1870'te Smith College'ın kuruluşu için servetini bağışlaması onuruna arşivin adı 1946'ta Sophia Smith Koleksiyonu olarak değiştirildi. 1940'ların sonunda Grierson'un yıllık raporları Sophia Smith Kitap ve El Yazmaları Koleksiyonu'na yapılan bağışların giderek uzayan listesini onaylıyordu.[58] Üniversitenin yeni başkanı Benjamin Fletcher Wright'ın koleksiyonu daha da genişletme konusundaki isteksizliğine rağmen, Sophia Smith Koleksiyonu'nun içeriği ve kullanımı büyümeye devam etti. 1950'lerin sonunda Grierson, Beard'ın oğluna, Smith'te görevli akademisyenlerin yaptıkları araştırmalara ve ders müfredatına kadınları dahil

50. Bettye Collier-Thomas, "Towards Black Feminism: The Creation of the Bethune Museum Archives," *Special Collections* 3 (Bahar/Yaz 1986): 43–66.

51. Mary Beard'ın the World Center for Women's Archives yönetim kurulu üyelerine mektubu, 26 Haziran 1940, Cott'dan alıntı, *A Woman Making History*, 211–12; Mary Beard'ın Miriam Holden'a mektubu, 15 Ağustos 1940, Cott'dan alıntı, *A Woman Making History*, 216, 220.

52. Bu iki koleksiyon ve içeriklerinin kısa bir tarihi için, bkz. Patricia M. King, "Forty Years of Collecting on Women: The Arthur and Elizabeth Schlesinger Library on the History of Women in America," *Radcliffe Special Collections* 3 (Bahar/Yaz 1986): 75–100; Mary Elizabeth Murdock, "Exploring Women's Lives: Historical and Contemporary Resources in the College Archives and the Sophia Smith Collection at Smith College," *Radcliffe Special Collections* 3 (Bahar/Yaz 1986): 67-74.

53. Mary Beard'ın Alice Lachmund'a mektubu, 7 Aralık 1942, Mary Beard Arşivi, Sophia Smith Collection, Smith College. Beard'ın bu çalışmaları ele alan yazışmaları, WCWA'yı destekleyen ve Smith College'a arşivlerini bağışlayan kadınların belgelerinde bulunabilir; ayrıca bkz., WCWA kayıtları, Mary Beard Arşivleri, Schlesinger Library, Radcliffe Institute for Advanced Studies, Harvard University. Kadın tarihinin kendi kaynakları üzerine yapılan çalışmalar için, bkz. Martha S. Bell, "Special Women's Collections in United States Libraries," *College and Research Libraries* 20 (Mayıs 1959); Eva S. Moseley, "Sources for the 'New Women's History'", *American Archivist* 43 (Bahar 1980): 180–90; Eva S. Moseley, "Women in Archives: Documenting the History of Women in America," *American Archivist* 36 (Nisan 1973): 215–22.

54. Birçok mektup arasında, bkz. Mary Beard'ın Wilbur Jordan'a mektubu, 14 Ocak ve 7 Haziran 1944, Mary Beard Arşivi, Schlesinger Library, Radcliffe Institute for Advanced Studies, Harvard University.

55. Lane, *Mary Ritter Beard: A Source Book*, 54.

56. WCWA'dan materyal seçkisi için, bkz. Mary Beard'dan Herbert Davis'e mektup, 24 Ekim ve 6, 16 ve 21 Kasım 1941, Rektörlük Kayıtları, Smith College Archives.

57. *Annual Report of the Friends of the Smith College Library*, Mart 1942, Smith College Archives; Margaret Grierson'ın Nina Browne'a mektubu, 8 Nisan 1943, Nina Browne Arşivi, Smith College Archives.

58. Koleksiyonların düzenlenmesine dair Grierson'un açıklamaları için bkz., Margaret Grierson, "Consideration of Several Aspects of the Sophia Smith Collection in Comparison with the Radcliffe Women's Archives," Eylül 1950, SCA/SSC Kayıtları, Smith College Archives; *Annual Report of the Friends of the Smith College Library*, 1947, Smith College Archives.

etmeye nihayet başladıklarını bildirdi.[59]

Koleksiyondaki materyaller, Beard'ın hem işbirliği hem de olası bağışçıları belirlemede oynadığı rol nedeniyle 1950'lerde ve 1960'larda büyümeye devam etti. Beard, Smith Koleksiyonu'nun büyümesindeki etkisinin çok fazla olduğunu düşünmese de, Grierson, Beard'ın kariyerinin sonlarına doğru ve hatta 1958'deki ölümünden sonra da, onun sağlam fikirlerinin bu birlikteliğin gücünü artırdığının farkındaydı.[60] Bununla birlikte Grierson'ın kendi kayıtlarının gösterdiği üzere, onun koleksiyon yönetimine yönelik kendi proaktif yaklaşımı, koleksiyonlar hakkındaki detaylı bilgisi, tuttuğu kayıtlar ve ayrıca bağışçılarla olan becerikli ilişkileri koleksiyonun büyümesi ve başarısındaki kilit unsurlar oldu.[61] Smith ve Radcliffe'de, Amerika Birleşik Devletleri'nde ve dünya çapında kurulmuş olan mevcut diğer arşivler gibi bir kadın arşivi oluşturmak için aşılması gereken birçok engel vardı. SSC ayrıca, her ne kadar kaynak toplama konusunda önemli bir rolümüz olsa da, biz arşivcilerin vizyonumuzu tanımlarken ve kurarken geniş toplulukların sesine kulak verip onlarla işbirliğine açık olduğumuzda ne gibi kazanımlar elde edebileceğimize dair güzel bir örnek teşkil eder.

Ünlü kadın tarihçi ve Schlesinger Kütüphanesi müdürü Nancy Cott'un birkaç yıl önce belirttiği gibi, Sophia Smith ve Schlesinger gibi arşivlerin varlığı sayesinde kendisi gibi tarihçiler, kadın tarihini inceleyebilme ve öğretebilme şansına eriştiler.[62] Ancak, ne yazık ki, kadın tarihine dair kamusal bilginin hâlâ indirgemeci ve kutuplaşmış bir bakış açısına sahip olduğunu; kadınları ya geçmişte ezilmiş bireyler ya da büyük liderler olarak görmekle sınırlı kaldığını da ifade etti. Bu sınırlı kamusal bilgi yalnızca arşivcilerin sorumluluğunda olmasa da, daha fazlasını yapmayı seçebileceğimizi kesinlikle biliyorum. Başta belirttiğim gibi, ülke çapındaki arşivlerin, kadınların yaşamlarına ve diğer marjinal toplulukların hikâyelerine dair kayıt toplama konusunda muazzam adımlar attığını düşünüyorum. Cott'un savunduğu gibi, "Görevimiz, yaptığımız işi yapmaya devam etmek, sadece daha iyi bir şekilde yapmak ve tarih her yazıldığında, kadınların anlatının merkezinde yer aldığından emin olmaktır."[63] Koleksiyonlarımızın zengin içeriğini gün ışığına çıkarmak için hepimizi daha çok çalışmaya teşvik etmek istiyorum. Lisansüstü öğrenciler ve akademisyenlerin koleksiyonlarınızı keşfetmesini beklemeyin. Arşivlerin geleneksel kullanıcı topluluğunun ötesine geçin; sadece kıdemli akademisyenlere, lisansüstü ve lisans öğrencilerine değil, daha geniş bir kitleye ulaşın. Birincil kaynakları kendi dersliklerinize getirmek için sosyal bilimler öğretmenleriyle birlikte çalışın. Çocuklarımızın, kız kardeşlerinin, annelerinin ve büyükannelerinin, hikâyenin merkezi bir parçası olduğunu anlamaları için yirmili yaşlarına kadar beklemelerini istemiyoruz.

Kağıttan Dijital Belleğe: Uluslararası Kadın Müzesi'nin Kuruluşu

Danelle Moon

Rachel Miller ve Anke Voss'un önceki makalelerinde genişçe ele aldıkları gibi, Mary Ritter Beard ve Rosika Schwimmer, yaptıkları çalışmalar ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki kadın arşivlerinin yaratılması yoluyla Dünya Kadın Arşivleri Merkezi'nin inşasında kritik bir rol oynadılar ve bu sayede öğrenciler, akademisyenler ve bilim camiası, kadınların üç yüzyıllık sosyal ve politik deneyimlerini belgeleyen kayıtlara erişebilir hale geldiler.

Başlangıçta Women's Heritage Museum [WHM, Kadın Mirası Müzesi] adı altında sanal bir müze olarak kurulan International Museum of Women'a [IMOW, Uluslararası Kadın Müzesi] odaklanacağım. WHM, duvarsız bir müze olarak tasarlandı ve bu orijinal fikir, IMOW'un sanal müze web sitesinin oluşturulmasıyla gelişti. IMOW, örgütsel kayıtlarını 2010 yılında San José Eyalet Üniversitesi'ne (SJSU) bağışladı. Kaliforniya'nın Çevrimiçi Arşivleri aracılığıyla arama kılavuzlarına ulaşılabilinir ve sergi afişlerinden bazıları King Kütüphanesi Dijital Arşivleri aracılığıyla dijital olarak erişilebilir durumda.[64]

IMOW, dünyanın dört bir yanındaki kadınların sesini güvence altına almak için yirminci yüzyıl feministlerinin sıkı çalışmalarından yararlanan bir kuruluştur. Geleneksel bir kadın arşivi olmasa da, IMOW'un tarihi Kaliforniyalı kadınların eğitim ve kaynaklar sağlayan, ayrıca kadınların tarihteki katkılarının farkındalığıyla gezici sergiler düzenleyen bir WHM yaratma arzusundan doğdu.

59. Mary Beard'dan Margaret Grierson'a mektup, 17 Şubat 1951, Mary Beard Arşivi, Sophia Smith Collection, Smith College; Margaret Grierson'dan William Beard'a mektup, 1959, SSC Bağışçı Dosyaları, Smith College Archives.

60. Mary Beard'dan Margaret Grierson'a mektup, 6 Mart 1944, Mary Beard Arşivi, Sophia Smith Collection, Smith College.

61. Margaret Grierson'dan Amy Hague'e mektup, 17 Eylül 1992, Margaret Grierson Arşivi, Smith College Archives; Margaret Grierson'dan Margery Steer'e mektup, 4 Nisan 1961, SSC Bağışçı Dosyaları, Smith College Archives.

62. "Pioneering Women's Historian Joins FAS, Schlesinger," *Harvard University Gazette*, 17 Ekim 2002, http://news.harvard.edu/gazette/2002/10.17/03-cott.html.

63. Joan Wickersham, "Women's Stories: Why the Schlesinger Library Matters," *Radcliffe Quarterly*, Kış 2008, http://www.radcliffe.edu/about/quarterly/w08_library.aspx.

64. Bkz. Online Archives of California, "Guide to the Women's Heritage Museum/International Museum of Women Records," http://www.oac.cdlib.org/findaid/ark:/13030/kt4m3nf2sh ve Digital Collections, King Library Special Collections, erişim 2 Ocak 2012, http://digitalcollections.sjlibrary.org/.

WHM'yi kurma planları 1983'te başladı. Kurucu yönetim kurulu üyelerinden Jeanne McDonnell, müzenin hedeflerini "Kadınların başarılarında mükemmelliğe odaklanmak, kadınları tarihte hak ettikleri yere geri getirmek ve kadınların mevcut katkılarının değerini güvence altına almak" olarak ifade etmişti. Vizyonun bir parçası, kadınların sanata, bilime ve insani başarılara katkılarını belgeleyen eserler ve kaynaklar sunan kadın tarihi sergilerini araştırmak ve inşa etmekti.[65]

Jeanne McDonnell, Anne Murray, Linda Liebes, Autumn Stanley, Linda Sutherland ve Jane Van Dusen, kadın tarihi ve eğitim programlarına odaklanan bir sosyal değişim müzesi inşa etmek amacıyla 1985 yılında San Francisco'da WHM'yi kurdu. Bu kadınların her biri, topluluğun aktivistleri ve organizatörleri olarak deneyim edinmişti. McDonnell ve Liebes, çevresel eğitimle ilgiliydiler; Murray, William and Flora Hewlett Foundation'da [William ve Flora Hewlett Vakfı] program görevlisi olarak çalışmıştı; Stanley bir yazardı; Sutherland yerel topluluk aktivistiydi; Van Dusen ise, sivil toplum kuruluşları için yönetim danışmanı uzmanıydı.

İlk sergiler ve programlar, kadınların Amerikan tarihine, özellikle oy hakkı hareketi ve uluslararası feminizme odaklı tarihine katkıları hakkında halkı eğitmek için tasarlandı. Çağdaş feminizm ve kadınların toplumdaki statüsünü iyileştirme ihtiyacı konusunda kamuoyunu bilinçlendirme arzusu, WHM gündemini belirgin bir şekilde etkiledi. En popüler sergi programı "California Woman Suffrage; 75th Anniversary Exhibit" [Kaliforniya Kadınları Oy Hakkı Hareketi; 75. Yıl Sergisi] şehir şehir dolaştı; önce eyalet başkentinde, daha sonra New York'taki Seneca Falls'da bulunan The National Women's Hall of Fame'de sergilendi. Bu popüler sergide yer alan eserler arasında tarihi oy hakkı posterleri, kronolojiler ve görseller içeren panolar, bir daktilo, yaka kartları, afişler ve Kaliforniyalı kadınların oy hakkını savunan Sara Bard Field'a ait siyah dantel bir fular da dahil olmak üzere tekstil ürünleri yer aldı. Field, en çok Kaliforniya'dan Washington D.C.'ye yaptığı yolculukla tanınır. Oy hakkı lideri Alice Paul tarafından bu iş için görevlendirilmişti; iki İsveçli şoförün ve Mabel Vernon'un basın çalışmalarının yardımıyla, 1916'da Kongre'nin açılış gününde Başkan Wilson'a yarım milyon imzalı bir oy hakkı dilekçesi verdi.[66] 1986-1987 oy hakkı kutlamalarında, yerel Körfez Bölgesi kadınları bu yolculuğa yeniden çıktı ve Kaliforniya'nın erken tarihini kutladı.

WHM programlarına başlarken, fiziksel bir müze ve kalıcı alan sağlamak için gerekli olan finansal temeli oluşturmada birçok zorlukla karşılaştı. Fon toplama, organizasyon yapısının kritik bir parçasıydı. Ancak organizasyon bu müzenin inşasını desteklemek için kamusal ve özel bağışlar toplamaya çalışırken, diğer feminist gruplar tecavüz vakası yardım hatları, kadınlar ve ailelerin hayatlarını iyileştirmek için çalışan diğer topluluk programlarına fon sağlamaya odaklandı. Bunun yanısıra, siyasi ortamda sağcı politikalara doğru kayış ve giderek büyüyen anti-feminist gündem, kaynak yaratma konusunda daha fazla zorluğa yol açtı.[67]

1986 ve 1990'ların son yılları arasında WHM, Ulusal Park Sistemi'nin bir parçası olan San Francisco'daki Presidio'da bir müze alanı elde etmeye odaklandı. Buna yönelik girişiminde WHM, kadın tarihini öğreten kendi programlarını, çok kültürlü ve ırksal çeşitlilik gösteren izleyicileri hedefleyen Presidio programlarına eklemleyerek, kadın tarihine odaklanan bir içerik oluşturmayı teklif etti. WHM'nin önerisi, Hispanik Kaliforniya ve Kaliforniya kadınlarına oy hakkı üzerinde odaklandı ve ayrıca Palo Alto'daki Juana Briones Evi'ni koruma çalışmaları ise başvurusunun temelini oluşturdu. Juana Briones, tanınmış bir Meksikalı / Kaliforniyalı iş kadını, toprak sahibi ve yardımseverdi. Büyüdüğü Presidio'da bir sığır çiftliğinin sahibiydi. 1844'te Los Altos tepelerinde bulunan 4.400 dönümlük Rancho La Pursima Conception'ı satın aldı ve sekiz çocuğunu büyüttüğü ve başarılı bir sığır çiftliği işlettiği kerpiç evini (bugün Palo Alto'nun bir parçası) inşa etti. Amerika'nın Kalifornia'yı ele geçirmesinin ardından, arazisinin mülkiyetini korumak için mücadele etti ve sonunda açtığı davayı kazandı.[68] WHM, deneyimli olduğu Briones evi turları gibi eğitim programlarını Presidio alanlarına ve San Francisco'nun erken Kaliforniya tarihindeki yerini kapsayacak şekilde geliştirdi. Eğitim programları, Presidio programlarının gerekliliklerini net bir şekilde karşıladı ve WHM, geleneksel müze ziyaretçisini farklı geçmişleri, ırkları, dinleri, cinsel yönelimleri ve siyasi inançları olan insanları içerecek şekilde genişletebileceğini etkili bir şekilde göstermiş oldu. Park sistemi eğitim programı, kadınlara odaklanan müfredatı benimsemede son derece yavaştı ve WHM'nin, örgütsel misyonunun bir parçası olarak ırksal farklılık gösteren öğrencilere kadınların tarihini öğreten özel bir alanı vardı.[69]

65. Jeanne McDonnell'ın National Museum of Women's Art'a mektubu, 10 Ekim 1983, WHM/IMOW Kayıtları, Kutu 2, Dosya: Early Correspondence, SJSU Special Collections and Archives.

66. Amelia R. Fry, "From West to East for Freedom Now," *American West* 6 (Ocak 1969): 16–25.

67. Women's Heritage Museum Board Report, WHM/IMOW Kayıtları, Kutu 2, Dosya: Board 1984–1985, SJSU Special Collections and Archives.

68. Juana Briones Heritage, http://www.brioneshouse.org/index.htm. Ayrıca bkz. Jeanne McDonnell, *Juana Briones of Nineteenth-Century California* (Tuscon: University of Arizona Press, 2008).

69. Presidio application, WHM/IMOW Kayıtları, Kutu 7, Dosya: Presidio Application, 1992, SJSU Special Collections and Archives.

1994'te WHM Presidio'ya, "Shooting for the Stars (A Plan for the Women's Heritage Museum at Presidio) [Hedefi Yüksek Tutmak (Presidio'daki Kadın Mirası Müzesi için Bir Plan)] 1995-2035" adlı iddialı bir stratejik planı içeren başvurusunu sundu. Bu plan, WHM'nin Güney Amerika, Afrika, Çin, Japonya ve Doğu Avrupa›da benzer ulusal kadın müzelerinin oluşturulmasını içeren Presidio müzesine yönelik hedeflerini şöyle özetledi: Kendi televizyon kanalını oluşturmak; kültürel kuruluşlara ulaşmak; okul öncesi ve sonrası programları, lise öğrencileri için yaz programları ve üniversite bursları oluşturmak; ve interaktif programlara fon sağlamak için kurumsal sponsorlar bulmak. WHM, 2.864.900 dolarlık öneri bütçesiyle Smithsonian'ın küçültülmüş bir versiyonu olarak öngörüldü.[70]

WHM'nin binalardan birini kiralamak için yaptığı başvuru başlangıçta onaylandı. Ancak parkı yönetecek bir hükümet / şirket tröstü olarak Presidio Trust'ın oluşturulmasıyla kiralama sürecinde yaşanan siyasi değişiklikler, bu alanda yer kiralamak için sivil toplum çabalarını sona erdirdi. WHM'nin Presidio'da yer sağlama girişimi siyasi sebeplerden başarısız olurken Presidio, başvuru sürecinin stratejik planlaması için bir yol haritası sağladı ve nihayetinde sanal bir müzenin kurulmasının yolunu açtı. Presidio bina projesinin ardından WHM, San Francisco'daki Pier 39'da fiziksel bir alan inşa etmek için yeni bir sermaye kampanyası başlattı. Bu kampanyaya muazzam bir enerji harcandı. Proje plan dosyaları çeşitli mimarlık firmalarının tekliflerini, mimari cepheleri olan tam ölçekli bina planlarını ve gelecekteki müzenin sanatsal ve fotoğrafik sunumlarını içeriyordu.

1995 yılında, müze programının uluslararası boyutu WHM'nin yeni küresel programlar geliştirmesiyle şekillenmeye başladı. 1995 yılında WHM yetkili müdürü Jeanne McDonnell, tarihçi Vivien Rose'a yazdığı bir mektupta WHM'nin misyonunu şöyle dile getirdi: "Kadın tarihine yönelik halkın eğitimi alanında on yıldır çalışıyoruz. Kadınların müşterek kaygılarının siyasi sınırları aştığına inandığımız için konu alanımızı coğrafi olarak sınırlamadık." WHM, Blanche Wiesen Cook'un "Eleanor Roosevelt, Birleşmiş Milletler ve İnsan Hakları Mücadelesi" konulu konferansına ev sahipliği yapan UN50 kutlamasına sponsor oldu ve Sara Bard Field'ın Panama Pasifik Fuarı'ndan Washington D.C.'ye 1915'teki araba yolculuğunu ve Başkan Wilson önünde yaptığı oy hakkı konuşmasını yeniden canlandırdı.[71]

1998 yılına gelindiğinde, uluslararası kadın sorunlarına odaklanmak, yönetim kurulu üyelerini küresel bir müze oluşturmaya sevk etti ve bu da müzenin adının Uluslararası Kadın Müzesi (IMOW) olarak değişmesine yol açtı. 1990›ların sonlarından bu yana, IMOW yerel bir Körfez Bölgesi müzesinden sanal bir müzeye dönüşmüş olarak hizmet veriyor. Pier 39 projesi, rıhtımdaki önemli yapısal sorunlar yüzünden 2005 yılında başarısızlıkla sonuçlandı; ciddi bir ekonomik kriz sırasında iskeleyi yenileme maliyeti oldukça fahişti. IMOW, fiziksel bir müze inşa etme planlarını böylece iptal etti ve internet aracılığıyla duvarsız bir müze yaratacak özgün misyonuna yeniden odaklandı.

2000 ile 2006 yılları arasındaki ilk fiziksel programlardan bazıları sanal bir müzenin temelini oluşturdu. 2003 yılındaki *The Women of the World* [Dünya Kadınları] sergisi, dünyanın dört bir yanından kadınların sanatsal yeteneklerini sergiledi ve 180'den fazla ülkeden sanat eserine ev sahipliği yaptı.

Bugün, IMOW duvarları olmayan bir müzedir.[72] İnternet ve sosyal ağ teknolojisi aracılığıyla, dünyanın dört bir yanındaki insanlarla bağlantı kuruyor ve çok dilli sergi programına her yıl iki yüzden fazla ülkeden altı yüz binden fazla ziyaretçiyi çekiyor. Müze kadın haklarıyla ilgili küresel konularda söyleşileri, katılımı ve aktivizmi canlandırmak adına sanatı ve yeni yaratıcı medyayı kullanan "yaratıcı bir katalizör" olarak hizmet veriyor. Kadınlar onuruna düzenlenen ve on yedi farklı festivali içeren ilk küratörlü sergisi *Celebrating Women* [Kadın Kutlamaları] sergisini başlattı. Sergide fotoğraflar, film klipleri ve kostümler yer aldı.

IMOW, Paula Goldman'ın *Imagining Ourselves: Global Voices from a New Generation of Women* [Kendimizi Düşlemek: Yeni Nesil Kadınlardan Küresel Sesler] kitabından esinlenerek, 8 Mart 2006 Dünya Kadınlar Günü'nde ilk sanal sergisini açtı. On altı milyon çevrimiçi tıklama ve iki yüzden fazla ülkeden ziyaretçi alan bu sergi, internetin gücünü ve sanal müzenin dirimini öne çıkardı. Sanal içeriğin çeşitliliğini yansıtma çabasıyla, müze yönetim kurulu yirmi beş üyeden oluşan Küresel Konsey'i kurdu. Bu önemli açılıştan bu yana IMOW, aralarında *Women, Power, and Politics* [Kadın, İktidar ve Politika] ve yakın zamanda açılan *Economica: Women in the Global Economy* [Economika: Küresel Ekonomide Kadın] olmak üzere birçok çevrimiçi sergi düzenledi. Müze, sergilerin yanı sıra lise öğrencilerine yönelik müfredatla birlikte öğrenme araçları, Oakland ve San Francisco'da pilot okul programları, bir dizi sohbet etkinlikleri, kaynak toplama

70. "Shooting for the Stars," WHM/IMOW Kayıtları, Kutu 7, Dosya: Presidio, 12 Ocak 1994, SJSU Special Collections and Archives.

71. Jeanne McDonnell, Vivien Rose'a mektup, 26 Mayıs 1995, WHM/IMOW Kayıtları, Kutu 7, Dosya: Presidio Project, SJSU Special Collections and Archives.

72. International Museum of Women, erişim 2 Ocak 2012, http://www.imow.org/.

kampanyaları, canlı sohbet hizmeti veren web sayfası ve *Her Blueprint* adlı bir blog da sağlıyor.[73]

Sergi ve programlardan sorumlu başkan yardımcısı Catherine King'in yakın tarihli bir yayında belirttiği gibi, müze kavramı değişime uğruyor. "Müzeler, giderek daha bağlamsal ve insan merkezli hale geliyor. Ayrıca fiziksel ve kalıcı 'koleksiyonlar'ın yanı sıra birçok başka şeyi de kapsayabiliyorlar". Dahası IMOW, "...müze çalışması ve sosyal değişim arasında bağlantılar kurduğu" için kıvanç duymaktadır. Müze, birden fazla neslin etkileşime geçmesi ve sosyal aktivizm adına bir platform da sağlamaktadır. Fiziksel müze alanlarının aksine, IMOW'un amacı sanat eserleri ve nesneleri toplamak ya da korumak değildir; kâr amacı gütmeyen bir kuruluş olarak, kendini kritik sosyal konular ve insan hakları alanında "dünyanın dört bir yanındaki kadınların sanatını ve fikirlerini sergilemeye" adamıştır.[74] Ayrıca müze, Mary Ritter Beard ve Rosika Schwimmer'in kadınların dünya çapında sosyal adalet sorunları üzerine bir forum oluşturan küresel müze inşa etmek gibi benzersiz bir fikrin izinden gidiyor.

Geleneksel bir müze ya da arşiv olmasa da, IMOW elektronik medya ve kayıtları arşivlemenin zorluklarını göz önünde bulunduran bir anlayış geliştiriyor. Mevcut stratejik planlaması, müzenin içeriğinin zaman içinde sürdürülmesini sağlayacak yeni teknolojilerin araştırılmasını da içeriyor. IMOW, idari kayıtlarını SJSU'ya bağışlamaya devam edecek.

Sonuç

Danelle Moon

Kendilerini kadın tarihini arşivlemeye adamış Mary Ritter Beard, Rosika Schwimmer ve Rosa Manus'un çalışmalarından kalan miras, bugün artan sayıdaki kadın koleksiyonları, fiziksel ve sanal müzeler yoluyla açıkça görülebilir. Kären Mason ve Tanya Zanish-Belcher'in belirttiği gibi, "kadın koleksiyonları katlanarak büyüdü".[75] Yirmi birinci yüzyılda kadın tarihine ilişkin koleksiyon oluşturma anlayışı, büyük ölçüde basılı koleksiyonlardan elektronik kayıtlara, dijital doğan arşivlere ve IMOW gibi sanal müzelere doğru değişim göstermektedir.

73. Karen Offen and Elizabeth L. Cohen, "The International Museum of Women," *Museum International* 49 (4 Kasım 2007): 19–26; Tisha Carper Long and Catherine King, "Is a Virtual Museum Still 'Real'? A Conversation about the International Museum of Women," *Exhibitionist* (Spring 2011): 42–48; Paula Goldman, ed., *Imagining Ourselves: Global Voices from a New Generation of Women* (Place: New World Library, distributed by Publishers Group West, 2006). Ayrıca bkz. *Her Blueprint*, erişim 2 Ocak 2012, http:// imowblog.blogspot.com/.

74. Long and King, "Is a Virtual Museum Still 'Real'?," 44-45.

75. Kären Mason and Tanya Zanish-Belcher, "A Room of One's Own: Women's Archives in the Year 2000," *Archival Issues* 24, sy. 1 (1999), 37-54.